

מסורת הש"ס

א) גני העירן מדקא ע"ש ערך אלל, ב) לעיל ק"א; א) טהרות פ"א מ"ב, ד) מזה נא. כתיבת כל, זכיות קה, ט) ואח"כ דמתי, יע"צ, ו) ז"ל אוכל, ז) ע"י רש"ל שהעמיק ג'תין מרשי"ן, ח) וסגדתי סג, ט) ומה: כדמתי בימקאל כ"א למת אורח אל נוא"י תלה רשעים כ"ל וע"י מוס' לעיל לה: ד"ה דס"א, י) ואין יע"צ, ק) ע"י ר"מ שכבז שמו: שפיעו חסר ואי אפשר לישב רק כד מעיינת בפסחים מנהל מוציא הכל על כנו,

תורה אור הש"ס

1. ואולם אתם טפלי שקר רפאי אלל פלכום: איוב ג' ד
2. וכי יתן מים על ידע ונפול מפלגתם עליו טמא הוא לכם: ויקרא י"א לה

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מיטמאין וכו' מן השק אפי' הן נעשין יד: ב) וזה ד"ה והוא שכנסו וכו' אל גבי איסור משום דבטליה: א) ד"ה וכו' וכו' מ"ט דר"ל הלא שר ועש:

הגהות מהר"ב רנשבורג

רש"י ד"ה ורשעים וכו' ואינו נעשין א"ל טומאה לטמא אדם וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

האלל המכונס. הנאסף בנקוס אחד דהואיל והחשבה שכנסו לא בטיל ומאי כבשר נבלה חייב עליו אם נגע בו וכנס למקדש או אל קדש (וע"ל ק"ז). מה דלמא שאין סופן לטמא טומאה חמורה. טון אדם ונגד, צריכין הכשר. דבר המכשין לקבל טומאה. טון מיתא מיס ומגע שרן אף כל כו'. טון שאר אוכלין (בחיים קה). ואינה צריכה הכשר. לא הכשר ירדת טומאה, לא הכשר מים ולא הכשר שק, אלל מלאכה בלא שום נגיעה (נדח ג').

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבא.

עין משפט
נר מצוה

לא א מיי פ"ג מהל טומאת אוכלין ה"ל ג:
לב ב ג מיי פ"ד שם ה"ל ד ופ"א מהל שאר אבות הטומאות הלכה ט:
לג ד מיי פ"ג מהל טומאת אוכלין ה"ל ג ופ"ג מהל טומאת אוכלין ה"ל ג:
לד ה ו מיי פ"ג מהל טומאת אוכלין ה"ל ג:
לה ז מיי שם הלכה ג:

לעני רש"י

ייב"ל [ינו"ל]. גר הצואר של חיות. ב"ק. ה"רש"י.

שיטה מקובצת

א) והכשר ממקום אחד: ב) המכונס הנאסף יחד הכשר ותיבת יפה נמחק: ג) והוא שכנסו דאחשבה וכו' אבל נכנסו מאליו בנגו ע"י חינוקות. ונ"ב ג"א כשיי כגון שלא במחבורה או ע"י חינוקות וכו': ד) דבשר שפלטתו כסין נמי איקרי אלל: ט) לענין נבלות אבל באלל שפלטתו כסין: י) דק"ל דמחשבה משריא אוכלא: יא) דהא בחשיטה תליא מלתא השתא נמי: יב) אפי"ה מהניא מחשבת ישראל שחישב להאכילה לנכרי לשווייה אוכלא: יג) במפרסת כי שחטה ישראל השתא נמי: יד) נבלה תטמאם הסי"ד ומה"ד שונים יש כו' בטהורה אבל ישראל בטהורה אין צריכה מחשבה כו' דלא אשכחן היתר ברכותה הסי"ד ומה"ד והכשר: יא) ורי יוחנן אמר מרטקא נמי מצטרף: יב) מ"ט דר"ל דהא עור ועצם:

והדר מייתי [א"ה] לערלה פרי פרי מבבורים. וא"ת דצ"ע כל שעה (פסחים כד): פשיט מהך משנה דכל איסורים שבתורה אין לוקין עליהם אלל כדך הנחתך והכא קאמר משום דגמר לה מצבורים (ו"ל דרבי דהכא לריכי דלא נימא זיעה בעלמא הוא: מרטקא. פי"ר צ"ע דגמר מת וכן נראה לר"מ ולא כפי

הקונטרס שפי"ג גידי הוואר מדאמרינן פרק כל הפסולים (זכתי"ד דה). פגל צאלל נתפגלה מוראה פגל צבורא לה נתפגלה אלל ובעוף אין גידי הוואר קשין ומוראה לא שייך אלל צעוף ולמאן דמפרש צמר שפלטתו כסין לא קשה ליה מהתם דהא אמר"י צמון דלכ"ע מרטקא נמי הו"ל אלל. ר' יהודה אומר חייבים ע"יו. הא דלא קאמר מטמא טומאת נבלות דלא תימא מדרבנן להכי קאמר חייבין עליו:

והוא שכנסו. תימא מה שייכא מחשבה לאיסור דגבי טומאה שייך לחלק דאי מצטל ליה עץ בעלמא הוא אלל (ט) משום דבטליה לא משתרי בצריכה לכן נראה דחייבין עליו לא מיירי לענין אכילה דלא לר"ך כנסו אלל לענין אס נכנס למקדש כמו שפי"ג בקונטרס בלשון אחר והא דלא נקט טמא דלא תימא מדרבנן כדפי"ג וכן נראה דאי אכילה הא כיון דאכלו אין לך כיוס גדול מזה: ור"ב יוחנן אמר י"א אף מרטקא מצטרף. ולאו צ"ה דהו" שומר דל"כ מ"ט דר"ל (ט) י"א עור ועצם מצטרפים משום שומר וז"ל שומר מקראי דרשינן לעיל (דף ק"ח). אלל מיירי כגון שי"ש כדאש' כות צמר דלע"ג דלא הו" שומר מצטרף דלאוי הוא שי"אכל אגב צמר ור"ש לק"ש סבר דלא מצטרף דאין ראוי לאכילה דעץ בעלמא הוא: ה"ג במשנה בטהרות החרטום והצפרנים מטמאין בו. ולא גרסינן דה קניס וקניס דמפרש דה רב פפא צמון אמתי' דהכא קאי:

מרטקא. גיד השדרה והגולר והוא רחב ולבן וקשה מאלד וקורין אותו ייבו"ל: צמר שפלטתו כסין. כשמפשיטין את הצנמה פעמים שהסרין פולט מן הצמר אלל העור ולא חשיב. ולקמיה פריך היכי דמי דאזרופי מנרף ובאפי נפשיה אין מקבל טומאה: ואולם אסם עופלי שקר. איזו אמר לחזריו מחזרי דברי שקר אתם ודבר שאין צו רפואה אתם אומרין לרפואתי. ומרטקא משפנסק אין לו רפואה להחזר עוד: צמר שפלטתו כסין צר רפואה הוא. המדלדל צמר מן החי פעמים שקושרין אותו במקומו והוא נדבק ומעלה ארוכה: המכונס. הנאסף יחד ושיפה: חייבין עליו. משום נבלה צין שאוכלו צין שנוגע בו וכנס למקדש ופליג אמתי' דקתני אלל כל טומאת נבלות: והוא שכנסו. דאחשבה וגלי דעמיה דלא בטליה מעיקרא אאלל מתכנס מחליו או ע"י חינוקות שלא צמתכין לא פליג ר' יהודה דליהו נבלה: בשלמא למ"ד. אלל היינו צמר שפלטתו כסין היינו דמחייב דאזכא למימר כיון דכנסו אחשבה והדר למילתיה וגלי דעמיה דלא בטליה מעיקרא: באלל דר' יהודה לא פליג. דודאי רבי יהודה אצטר שפלטתו כסין קאי ורבי יוחנן נמי מודי דצמר שפלטתו כסין איקרי אלל ובמרטקא הוא דפליג ולת"ק ר' יוחנן אמר מרטקא נמי מקרי אלל כדאשכחן בקרא אלל דמתי' דקאמר מצטרף בכורה אלל קאמר דמצטרפי ובאפי נפשייהו כלל מטמו ואתא רבי יהודה למימר אלל מרטקא מודינה דלא הו" צמר חלופי נפשיה לענין נבלות אלל אצטר שפלטתו כסין אס חזר וכינסו גלי דעמיה דלא בטליה וחייבין עליו משום נבלה: אלל מרטקא לא מצטרף. דעץ בעלמא הוא: אי דחשיב עליה. אפילו צמר הכי: באפי נפשיה. נמי ליטמא טומאת אוכלין דק"ל דמחשבה חשיב אוכלא כל מדי דמני למיליה ואע"ג דלא אורחיה כדאמרן בפרק בהמה המקשה (לעיל דף ע"ז): עור ששלקו ושליא שחישב עליה מטמא טומאת אוכלין והכי דמו לא הדך הו" צמר לענין טומאת נבלות דהא נעשה עור צבטולו הרשון אלל (ט) לאכול מיהא הו" לטמא טומאת אוכלין אס נגע

והדר מייתי לה לערלה פרי פרי מבבורים: והאלל: מאי אלל רבי יוחנן אמר (ט) מרטקא ור"ל אמר בשר שפלטתו כסין מוחיבי יואורם אתם מופלי שקר רופאי אליל כולכם בשלמא למאן דאמר מרטקא היינו דלאו בר רפואה הוא אלל למאן דאמר בשר שפלטתו כסין בר רפואה הוא באלל דקרא דכ"ע לא פליגי כי פליגי באלל דמתניתין ת"ש (ט) ר' יהודה אומר האלל המכונס אם יש כזית במקום אחד חייבין עליו ואמר רב הונא והוא שכנסו בשלמא למ"ד בשר שפלטתו כסין היינו דכי איכא כזית מוחיב אלל למ"ד מרטקא כי איכא כזית מאי הו" עץ בעלמא הוא אליבא דר' יהודה לא פליגי כי פליגי אליבא דרבנן ר' יוחנן אמר מרטקא נמי מצטרף וריש לקיש אמר דוקא בשר שפלטתו כסין אבל מרטקא לא מצטרף האי בשר שפלטתו כסין היכי דמי? אי דחשיב עליה אפי' באפי נפשיה מיטמא ואי דלא חשיב עליה בטו"ה באלל רבי אבין ורבי מיישא חד אמר מצטרפו חישב עליו וחד אמר: מקצתו פלטתו היה ומקצתו פלטתו כסין (ט) תנן התם החרטום והצפרנים מיטמאין ומטמאין ומצטרפין חרטום עץ בעלמא הוא אמר רבי אלעזר בחרטום תחתון תחתון נמי עץ בעלמא הוא אמר רב פפא תחתון של עליון צפרנים אמר רבי אלעזר מקום המובלעים בבשר קרנים אמר רב פפא במקום שחתוכין ויוצא מהן דם: כיוצא בו ה"הוחרטו בהמה: אמר רבי אסי שונין ישראל במטמא ועובר כוכבים בטהורה צריכין מחשבה והכשר (ט) מים ממקום אחר הכשר למה לי סופו לטמא טומאה חמורה

ובל שסופו לטמא טומאה חמורה לא בעי הכשר דתני דבי רבי ישמעאל וכו' יותן מים על זרע מה (ז) זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר ותניא א"ר יוסי מפני מה אמרו נבלת עוף מהור צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר מפני שפופה

מקצתו פלטתו כסין (ט) תנן התם החרטום והצפרנים מיטמאין ומטמאין ומצטרפין חרטום עץ בעלמא הוא אמר רבי אלעזר בחרטום תחתון תחתון נמי עץ בעלמא הוא אמר רב פפא תחתון של עליון צפרנים אמר רבי אלעזר מקום המובלעים בבשר קרנים אמר רב פפא במקום שחתוכין ויוצא מהן דם: כיוצא בו ה"הוחרטו בהמה: אמר רבי אסי שונין ישראל במטמא ועובר כוכבים בטהורה צריכין מחשבה והכשר (ט) מים ממקום אחר הכשר למה לי סופו לטמא טומאה חמורה ובל שסופו לטמא טומאה חמורה לא בעי הכשר דתני דבי רבי ישמעאל וכו' יותן מים על זרע מה (ז) זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר ותניא א"ר יוסי מפני מה אמרו נבלת עוף מהור צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר מפני שפופה